

LBRIS

We know
books

Editor: Anca Eftime

Redactor: Ioana Socolescu

DTP: Simona Rădulescu

Corector: Dușa Udrea-Boborel

Flawless, Elsie Silver

Copyright © 2022. FLAWLESS by Elsie Silver

The moral rights of the author have been asserted.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.

© 2025, Editura Epica.

ISBN: 978-606-9713-94-5

București, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SILVER, ELSIE

Flawless : pentru mine... ești desăvârșită / Elsie Silver ; trad.
din lb. engleză și note de Cristina Stan. - București : Epica, 2025

ISBN 978-606-9713-94-5

I. Stan, Cristina (trad.)

821.111

Pentru mine...
...ești desăvârșită

ELSIE SILVER

Flawless

Seria CHESTNUT SPRINGS
volumul 1

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN

EpicLove

I
Summer

— *A* i nimerit un drac împielit, Eaton.
Cowboyul chipeș, cocoțat pe spinarea unui taur uriaș pufnește și își petrece mâna pe sub frânghia aflată dinaintea lui. Ochii îi sclipesc pe ecranul televizorului. Trăsăturile aspre ale chipului său se întrezăresc prin grilajul căștii de protecție.

— *Cu cât taurii azvârlă mai tare din copite, cu atât sunt mai fericiți.*

Abia dacă aud ce spun cei doi. Sunt înconjurați de vacarmul mulțimii, într-o arenă imensă, iar muzica bubuie în fundal. Dar subtitrările din partea de jos a ecranului lămuresc ceea ce nu se aude.

Tânărul care stă aplecat peste marginea țarcului râde și scutură din cap.

— *Celebrul Rbett Eaton nu-și rupe oasele. Probabil că-i efectul laptelui. Bei lapte cu nemiluita!*

Cowboyul ușor de recunoscut rânjește în spatele grilajului care îi apără chipul, apoi face cu ochiul. E un zâmbet fermecător. Îl cunosc foarte bine, fiindcă m-am holbat ore întregi la zâmbetul ăsta, întipărit pe un afiș lucios.

— *Fugi de-aici, Theo! Știi că urâsc laptele.*

Pe buzele lui Theo se ivește un zâmbet poznaș. Îi dă replica lui Rhett:

— *Dar să știi că arăți drăguț în reclamele alea în care ai lapte pe buza de sus. Vreau să spun că arăți drăguț pentru un tip mai în vârstă.*

Tănărul îi face cu ochiul și cei doi bărbați râd. Rhett freacă pe îndelete frânghia și zice:

— *Prefer să fiu azvârlit de pe un taur în fiecare zi decât să beau porcăria aia.*

Cei doi izbucnesc iar în râs. Tata oprește filmarea. Roșeața îi năpădește gâtul și obrații.

— Bine..., încep eu, precaută.

Încerc să pricep de ce discuția lor înregistrată impune această ședință spontană, unde s-au reunit cei mai recenți angajați cu normă întreagă ai firmei Hamilton Elite.

Tata mă contrazice:

— Nu. Nu-i bine! Tipul ăsta e imaginea rodeoului profesionist, și tocmai i-a luat peste picior pe cei mai mari sponsori ai lui. Dar e mai rău de-atât. Uită-te mai departe!

Apasă din nou pe *play*, cu un gest agresiv, ca și cum butonul a greșit cu ceva. Pe ecran începe să se deruleze o altă scenă. Rhett e în afara arenei. Merge prin parcare, cu o geantă sport agățată de umăr. A înlocuit casca de protecție cu o pălărie de cowboy. Un bărbat zvelt, îmbrăcat în haine

largi, de culoare închisă se mișcă iute, ca să țină pasul cu ținta sa. E urmat de un cameraman care filmează.

De obicei, paparazzii nu se țin după cowboy¹, dar, de-a lungul timpului, Rhett Eaton a devenit un fel de vedetă. Nu e nici pe departe un model de moralitate, ci un simbol al bărbaților duri și aspri, de la țară.

Reporterul se ridică pe vârfuri, așa încât microfonul lui să ajungă la gura lui Rhett.

— *Rhett, cum comentezi filmarea care a circulat în acest weekend? Vrei să-ți ceri scuze?*

Buzele cowboyului se strâng într-o linie subțire. Încearcă să-și ascundă fața sub borul pălăriei. Îi tresare un mușchi pe maxilar, iar corpul lui vânjos se tensionează. Parcă ar fi o coardă prea întinsă.

— *Nu comentez, rostește el printre dinți.*

Celălalt se milogăște:

— *Hai de, omule, dă-mi și mie o declarație cât de mică!*

Tipul slăbuț se întinde și mai că lipește microfonul de obrazul lui Rhett. Vrea să-l forțeze să dea o declarație, deși cowboyul a refuzat să comenteze.

— *Fanii tăi merită o explicație, insistă reporterul.*

— *Nu, nu merită, mormăie Rhett, încercând să se îndepărteze de el.*

De ce au oamenii ăștia impresia că *li se cuvine* un răspuns, mai ales când încolțesc o persoană care își vede de treaba ei?

— *Ce zici să le prezinți niște scuze? întrebă tipul.*

¹ În original, *bullriders*. Ca sens general, termenul *cowboy* face referire la o persoană care îngrijește vitele la o fermă, de obicei călare. În contextul acestei cărți, sensul cuvântului este „o persoană care călărește tauri drept profesie”.

Deodată, Rhett îi dă un pumn în față.

Se întâmplă fulgerător. Clipesc derutată și încerc să-mi dau seama ce se petrece, în vreme ce obiectivul camerei de filmat zvâcnește și se învâрте haotic.

Ah! Rabat!

Peste câteva secunde, paparazzoul băgăcios e la pământ, acoperindu-și fața cu palmele. Rhett își scutură mâna și se îndepărtează fără să scoată o vorbă.

Pe ecran apar prezentatorii de știri, așezați la pupitrul lor. Până să facă ei vreun comentariu despre ceea ce am văzut adineaori, tata stinge televizorul și lasă să-i scape un sunet de frustrare.

— Îi detest pe cowboi ai ăștia afurisiți! Sunt greu de ținut în frâu. Nu mai vreau să am de-a face eu însumi cu el. Așa că, spre norocul vostru, slujba asta e disponibilă.

Tata efectiv trepidează de furie. Eu mă las pe spătarul scaunului. Lui îi sare țăndăra foarte repede, însă îi și trece ușor supărarea. Acum toanele lui nu mă mai afectează. Dacă nu îl poți suporta pe Kip Hamilton, n-o să reziști mult la Hamilton Elite.

Norocul meu este că am avut la dispoziție o viață întreagă ca să învăț să-i ignor toanele, așa că sunt imună. Am ajuns să cred că ele fac parte din farmecul lui; prin urmare, n-o iau personal. Nu e supărat pe mine. Kip e doar... supărat.

— Ani întregi am muncit pe rupe ca să obțin sponsorizări pentru țăranoiul ăsta! Sponsorizări la care el nici măcar n-a visat! Iar când lucrurile încep să se așeze în cariera lui, face măgăria *asta* și o dă cu totul în bară! spune tata și arată spre ecranul agățat pe perete. Summer, ai idee cât de mulți bani fac tipii ăștia doar pentru că sunt îndeajuns de țăcăniți

încât să se urce în spinarea unui taur furios, care cântărește 900 de kile?

— N-am idee.

Dar presimt că urmează să-mi zică el. Mă uit în ochii întunecați ai tatei. Ai mei au aceeași nuanță. Geoff, celălalt stagiar, stă lângă mine. Se face mic pe scaunul lui.

— Dacă sunt la fel de pricepuți ca nesimțitul ăsta, câștigă milioane de dolari, continuă tata.

Nu mi-am închipuit că rodeoul e un domeniu atât de bănos, dar, pe de altă parte, la Drept nu înveți așa ceva. Știu totul despre Rhett Eaton, idolul iubitorilor de rodeo și obsesia adolescentelor, însă nu știu aproape nimic despre domeniul acesta sau despre sportul propriu-zis. Zâmbesc în colțul gurii când îmi aduc aminte cum, cu zece ani în urmă, stăteam în pat și mă holbam la posterul cu Rhett.

În imaginea de pe peretele camerei mele, Rhett era surprins pășind peste un gard. Privea peste umăr, spre obiectivul aparatului. În spatele lui se zăreau o pajiște și un apus în culori calde. Pe buze îi juca un zâmbet poznaș, privirea îi era puțin umbrită de o pălărie de cowboy veche, iar piesa de rezistență... jeanșii lui, marca Wrangler, care se mulau exact acolo unde trebuie.

În concluzie, știu foarte puține despre rodeo. Dar am petrecut o grămadă de timp privind lung acel poster. Pământul. Lumina. Toate mă atrăgeau. Nu era vorba doar despre tipul ăla. Imaginea îmi stârnea dorința să fiu acolo și să privesc eu însămi apusul.

— George, știi cât valora sponsorizarea aia pentru lapte, căreia Eaton tocmai i-a dat cu piciorul? Ca să nu mai spun

de toți ceilalți sponsori de care va trebui să mă milogesc ca să rezolv porcăria asta!

Jur că sunt cât pe ce să izbucnesc în răs. I-a zis *George!* Îl cunosc foarte bine pe tata. E conștient că a folosit un nume greșit, dar totodată o face în chip de test, ca să vadă dacă Geoff îndrăznește să-i atragă atenția asupra greșelii. Din câte am aflat până acum, am tras concluzia că nu e întotdeauna floare la ureche să muncești cu sportivi și cu celebrități înfurmurate. Deja îmi dau seama că tipul de lângă mine o să aibă de furcă.

— Păi...

Geoff răsfoiește dosarul aflat pe masa sălii de ședințe. Îmi las privirea să poposească asupra ferestrelor panoramice, care oferă o priveliște cuprinzătoare asupra preriilor Albertei. De la etajul 30 al acestei clădiri, panorama orașului Calgary e fără pereche. Munții Stâncoși din depărtare, acoperiți de zăpadă, sunt precum un tablou. Imaginea asta nu se demodează niciodată.

— Răspunsul e zeci de milioane de dolari, Greg! zice tata.

Îmi mușc obrazul pe dinăuntru, ca să nu chicotesc. Îmi place Geoff, iar tata se poartă ca un mare nesimțit, însă, după ce ani întregi am fost în situația lui Geoff, e amuzant să văd pe altcineva zbătându-se așa cum m-am zbătut eu în trecut.

Dumnezeu știe că soră-mea, Winter, n-a fost niciodată supusă la un asemenea tratament. Relația ei cu tata e diferită decât cea pe care o am eu cu el. Cu mine, tata e jucăuș și vorbește fără ocolișuri. Cu ea, are o atitudine aproape profesională. Și cred că soră-mii îi convine că e așa.

Geoff se uită la mine cu un zâmbet forțat.

Expresia lui — pe care am văzut-o de multe ori pe chipurile colegilor mei de muncă — transmite: *Cred că-i mișto să fii mezina șefului, nu?* Și: *Nepotismul îți prinde bine, așa-i?* Dar sunt obișnuită să primesc genul acesta de critici. Acum sunt mai indiferentă. Nu mai dau doi bani pe chestia asta. Știu că peste un sfert de oră Kip Hamilton o să spună bancuri și o să zâmbească. Masca la care apelează ca să-i lingusească pe clienți va apărea iar.

Omul e un maestru în profesia lui. Ba chiar aș zice că e un vulpoi. Însă mi se pare firesc să fii așa atunci când jonglezi cu contracte substanțiale, în calitate de agent de talente.

Să fiu sinceră, încă nu m-am convins că sunt omul potrivit pentru slujba asta. Nu sunt sigură că mi-o doresc. Dar dintotdeauna mi s-a părut că trebuie s-o fac. Îi sunt datoare tatei să fac măcar atât.

— Copii, întrebarea este: cum reparăm dezastrul ăsta? Sponsorizarea Dairy Milk atârnă de un fir de ață. Un afurisit de cowboy tocmai și-a jignit toată comunitatea de fani: fermierii, producătorii de lactate... La prima vedere e doar un fleac, însă gura lumii e slobodă. Oamenii îl vor pune sub lupă și nu cred c-o să le convină ce vor vedea. Câștigurile idiotului vor fi afectate mai mult decât s-ar crede. Iar câștigurile lui sunt și ale noastre, fiindcă țicnitul ăsta ne aduce o grămadă de bani.

— Cum de-a fost făcută publică prima înregistrare? întreb, forțându-mi mintea să se concentreze asupra problemei.

— Un cameraman de la o televiziune locală și-a lăsat camera de filmat pornită, spune tata și își trece o mână peste bărbia rasă. Cei de la televiziune au surprins toată tărășenia, i-au adăugat subtitrări și au dat-o la știri.

— Bun, deci Rhett trebuie să-și ceară scuze, zice Geoff. Auzind propunerea lui lipsită de originalitate, tata își dă ochii peste cap.

— O să fie nevoit să facă mult mai mult de-atât. Are nevoie de un plan imbatabil pentru restul sezonului. Mai sunt câteva luni până la Campionatul Mondial din Vegas. Până atunci, va trebui să-i spălăm reputația. Dacă nu reușim, sponsorii vor renunța la el.

Bat ușor în buze cu un pix. Mă străduiesc să găsesc soluții pentru a rezolva situația. Bineînțeles, eu nu am experiență aproape deloc, așa că mă rezum la întrebări lămuritoare.

— Deci trebuie să fie văzut drept un băiat de treabă de la țară, integru și fermecător?

Tata izbucnește într-un râs zgomotos. Își sprijină palmele pe masă și se apleacă spre noi. Geoff tresare, iar eu mă strâmb. *Ce sperios e!*

— Exact asta-i problema! Rhett Eaton nu este *un băiat de treabă, de la țară*. E un cowboy arogant, care petrece prea mult. În fiecare weekend, femeile i se aruncă de gât. Iar chestia asta nu-l deranjează deloc. Deocamdată n-a fost o problemă, dar acum presa o să-l facă ferfeniță, ca niște vulturi hămesiți.

Ridic dintr-o sprânceană și mă las pe spate, în scaun. Rhett e adult. Dacă îi explicăm cât de multe sunt în joc, sunt sigură că poate să se stăpânească. La urma urmei, plătește compania noastră ca să se ocupe de treaba asta în locul lui.

— Adică nu e în stare să se poarte exemplar pentru câteva luni? întreb.

Tata își lasă capul în jos și râde pe înfundate.

— Summer, ceea ce tipul ăsta consideră a fi „ Purtare exemplară” n-o să fie de ajuns.

— Vorbești de parcă Rhett ar fi un fel de animal sălbatic, Kip.

Am învățat pe propria-mi piele să nu-i zic „tată” atunci când suntem la serviciu. Chiar dacă la sfârșitul fiecărei zile mergem acasă cu aceeași mașină, Kip este șeful meu.

— Ce-i trebuie? adaug eu. O bonă?

Pentru câteva clipe, în încăpere se lasă tăcerea. Tata se uită lung la masă. În cele din urmă, bate darabana în ea. Face gestul ăsta atunci când e adâncit în gânduri. E un obicei pe care l-am deprins de la el. Își ridică spre mine ochii aproape negri și un rânjete se întinde pe toată fața.

— Da, Summer. Exact asta îi trebuie. Și știi omul potrivit pentru o asemenea slujbă.

Dacă mă iau după felul în care mă privește tata, cred că *eu* voi fi bona lui Rhett Eaton.

2

Rhett

Kip: Rogu-vă să răspundeți dracului la telefon, domnule Făt-Frumos cu paloșu' gros!

Rhett: Chiar crezi că sunt frumos?

Kip: Cred că ești un idiot, pentru că doar atât ai înțeles din mesajul meu!

Rhett: Dar sunt un idiot frumos, nu?

Kip: Răspunde. Dracului. La. Telefon!

Kip: Sau vino la firmă la ora 2, ca să-ți explic exact cum stă treaba!

Avionul tocmai aterizează pe aeroportul din Calgary. Mă simt ușurat că am ajuns acasă. Mai ales după haosul din ultimele zile.

Tipul pe care l-am pocnit nu o să depună plângere, dar n-am idee câți bani i-a oferit agentul meu, Kip, ca să stea

în banca lui. Dar n-are importanță. Kip e cea mai potrivită persoană pentru a rezolva situația.

Mă tot sună. Având în vedere că noi ținem legătura mai mult prin mesaje, asta-i o dovadă că și-a ieșit din fire. Când îmi pornesc telefonul, nu mă mir să-i văd numele pe ecran.

Din nou.

N-am răspuns fiindcă n-am chef să-l ascult cum urlă la mine. Vreau să mă ascund. Vreau liniște. Vreau să aud păsările. Un duș fierbinte. Un paracetamol. Și o „întâlnire” romantică cu mâna mea dreaptă, ca să mai scap de încordare.

Nu e musai să fie toate în ordinea asta.

De aceste lucruri am nevoie ca să-mi revin. Să iau o pauză acasă, până se potolesc lucrurile. Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mai lung mi se pare sezonul. La doar trei-zeci și doi de ani, mă simt ca un Matusalem.

Mă doare corpul, mintea îmi e plină de gânduri și tânjesc după liniștea de la ferma familiei mele. Sigur, frații mei o să mă calce pe nervi, iar tata o să mă întrebe când am de gând să mă retrag din activitate, dar ei sunt familia mea. Acolo mă simt acasă.

Există un motiv pentru care noi, băieții familiei Eaton, ne tot întoarcem acasă: spre deosebire de sora noastră, suntem codependenți. A fost de-ajuns ca soră-mea să arunce o privire la cei patru bărbați în toată firea, care locuiesc împreună la o fermă, și a dat imediat bir cu fugiții.

Îmi propun să o sun pe Violet și să văd ce mai face.

Apoi îmi sprijin ceafa de spătarul scaunului îngust. Avionul încetinește pe pistă. *Bine ați venit în Calgary, Alberta!* În cabină răsună vocea însoțitoarei de zbor și zgomotul centurilor de siguranță desfăcute prea devreme.

O desfac și eu pe a mea. Sunt nerăbdător să mă ridic de pe locul meu strâmt și să mă dezmoțesc.

Dacă Calgary e casa ta, bine ai venit acasă!

Ai crede că, după ce am urmat aceeași rutină timp de zece ani, ar trebui să fiu mai priceput la rezervarea zborurilor și la cazarea în hoteluri. Și totuși, mereu sunt nevoit să mă agăț ca să rezerv un loc în avion, pe ultima sută de metri. Mie îmi convine. Dar trebuie să recunosc că sunt puțin claustrofob.

Când persoana de lângă mine iese pe culoar, îmi scapă un oftat de ușurare. Încă nu-mi permit să mă las copleșit de oboseală. Trebuie să-mi recuperez camioneta și să conduc o oră, până la Chestnut Springs.

Vă rugăm să țineți minte că fumatul nu este permis în terminal!

Iar înainte de asta, trebuie să mă întâlnesc cu agentul meu înverșunat ca un pitbull. Latră la mine încă de aseară, pentru că nu îi răspund la telefon.

Acum va trebui să suport consecințele comportamentului meu nepotrivit.

Gem de frustrare. Îmi iau geanta de sport din compartimentul de deasupra.

Kip Hamilton e bărbatul căruia trebuie să-i mulțumesc pentru situația mea financiară actuală. Trebuie să recunosc: îmi place mult omul ăsta. Lucrăm împreună de zece ani și aproape că-l consider prieten. De asemenea, visez deseori să-l pocnesc în mutra lui bărbierită cu grijă. Două stări de-a dreptul contradictorii.

Kip îmi evocă o versiune mai în vârstă și mai nonșalantă a personajului Ari Gold, din *Anturajul*. Serialul ăla îmi place al dracului de mult.

Vă mulțumim că ați zburat cu Air Acadia! Suntem nerăbdători să vă revedem.

În sfârșit, șirul de oameni începe să se deplaseze spre ieșire. Mă apropiu încet de culoar când, deodată, un deget mă împunge tare în piept.

Privesc în jos. Întâlnesc o pereche de ochi albaștri și un chip încruntat, cu o expresie furioasă. O femeie micuță — bănuiesc că e trecută de șazeci de ani — se uită urât la mine.

— Ar trebui să-ți fie rușine! Ți-ai bătut joc de originea ta! Ne-ai jignit pe noi, toți cei care muncim din greu ca să punem de mâncare pe masa canadienilor. Și pe urmă ai pocnit pe cineva! Cum îndrăznești?

Cei din această zonă a țării se mândresc cu fermele lor și cu stilul lor de viață rural. Calgary este căminul celor mai mari competiții de rodeo din lume. Unii numesc acest oraș Cowtown, deoarece creșterea vitelor și comunitatea fermierilor sunt foarte strâns legate de Calgary.

Știu acest lucru cât se poate de bine. La urma urmei, am crescut la o fermă de vite uriașă. Însă habar n-am avut că e o crimă să nu-ți placă laptele.

Cu un aer solemn, încuviințez din cap.

— N-am vrut să insult pe nimeni, doamnă. Amândoi o știm: comunitatea de fermieri este coloana vertebrală a frumoasei noastre provincii.

Îmi susține privirea. Se îndreaptă de spate și își trage puțin nasul.

— Ai face bine să ții minte asta, Rhet Eaton!

Îi adresez un zâmbet reținut.

— Desigur!